

dokler ne dobimo nadzornikov, ki bodo z nami čutili, z nami in za nas živeli.

Res da nam manjka še večjih mož v obrtnih strokah znanstveno izobraženih, res jih ni na izber; a če se je naša Ljubljanska obrtna šola izročila učnim silam, o katerih usposobljenji je visoko učno ministerstvo preverjeno, tedaj smemo tudi svojo pohlevno misel izraziti, da bi vodstvo naše obrtne šole bilo zmožno nadzirati obrtno-nadaljevalne šole in da bi ono v prvi vrsti moglo pravo sodbo izrekati o njih uspehih, pomanjkljivostih in njih potrebah. Ako sedanja uredba glede nadzorstva ne dopušča

neposrednosti, tedaj bodi glavnemu nadzorniku prideljen domač podnadzornik, ki bi bil nepristranski tolmač obrtno-naučnih naših razmer. Le na ta način ustanovljeno nadzorstvo bi bilo pravično ter bi naše obrtno šolstvo hitreje povzdignilo. Iz narodnih ozirov — tako sodimo — je naša zahteva opravičena, istotako se da to mnenje zagovarjati z obrtnega stališča. Ako so drugi momenti važnejši, potem seveda moramo svoje nazore umakniti, in sodijo naj drugi. Vsekako pa menda ne bilo bi odveč, ako bi naši merodajni faktorji to vprašanje premišljevali. „Sl. N.“

O dobavi učil.

„Učiteljski Tovariš“ je v letošnji 11. številki z dne 1. rožnika 1890. priobčil že šestnajst let stari, na podlagi § 71. šolskega in učnega reda od dne 20. vel. srpana 1870. razglašen ukaz slavnega deželnega šolskega sveta po katerem so določena najpotrebnejša učila za vsako ljudsko šolo.

Kako težavno je poučevanje lahkomišljene mladine, ni treba nam naglašati, saj vsak izmed naših sotrudnikov to neprenehoma izkuša. Pouk sam na sebi ni neprijeten; ker pa je trajni uspeh izobraževanja glavni namen njegov, ker morajo vednosti postati neizgubna last učenčeva, in to ni zlahkoma dosegljivo, zato je pouk naporen, utrudljiv, mnogokrat z nepremagljivimi težkočami združen. Spoznavši to senčno stran šolanja so si prizadevali trudoljubivi učitelji in odgojitelji vsikdar olajševati si poučevanje in zagotoviti si uspehe za prihodnost mladine. To so dosegli z nazornim naukom in danes si dobrega pouka ne moremo misliti brez nazorovanja. Oko naj vidi, kar uho sliši! Na tem načelu bodi ves nauk osnovan. Samo poslušati se otroci kmalu naveličajo; a če se jim stvar, o kateri se v šoli govori, živo pred oči postavi, prožnejša je njih pozornost, razlaganje je krajše, beseda točnejša in vtis mogočnejši.

Mar ni ta posledica velike vrednosti? V duhu svojih učencev delamo zgradbo; mojstri bodimo in špretni voditelji vzvišenega podjetja, otroci so naši pomagači — zidarji. Po naših navodilih sestavljajo vednostno gradivo v poslopje svoje izomike. Čim jasneja in točnejša je naša beseda, naše napeljevanje, tem boljša in popolnejša je zgradba; a dovršena je in ujema se le takrat z našim duševnim načrtom, ako imamo pravo sliko pred seboj, ki v točni meri in strogo omejenem očrtu oživlja našo in otroško domišljijo, katere s samo suhoparno besedo nikdar ne moremo dosti spodbujati. Zato ne govorimo toliko ušesom, marveč kažimo tudi očem in dosegli bodemo več! Najjasnejša, najubranejša in najizbornejša beseda ne obrodi takega sadu, kakor bi ga zorila beseda in pogled skupaj. Zato je nam dolžnost, pojasnovati pri pouku vsak pojem po najboljšem načinu. Sklicevati se na to: „Saj otroci doma vidijo stvari, o katerih se govori v šoli“, je gorostasna nesmisel. Vidiijo jih, to je res, a jih ne gledajo in tudi ne bodo ogledovali, naj jim učitelj še tako živo na srce poklada vsestransko ogledovanje, saj še s svojo avtoriteto in z mikavno besedo ne moremo vsikdar napete pozornosti pri vseh učencih do-